

ÖT MUNKA, LASSÍTVÁ | EGY PERFORMATÍV ÉPÍTÉSZETI KUTATÁS KIBONTÁSA

BENE TAMÁS, BUDAPEST, 2022. DECEMBER

TÉMAVEZETŐK | ERHARDT MIKLÓS DLA, JUHÁSZ ÁKOS DLA

MOHOLY-NAGY MŰVÉSZETI EGYETEM | DOKTORI ISKOLA | ÉPÍTŐMŰVÉSZET DLA

Hipotézisek

- Az absztrakció során a fizikait metafizikaivá alakítjuk át.
- A nyugalomban lévő fizikai dimenziót beburkolja finom önnön „sajátmagasága”, ahol a mozdulatlanság megtartja a dolgokból kilépő tartalmakat közel azok teste körül. A tartalmak időben való felhalmozódása a közeg sűrűségét eredményezi. A dinamikus, mozgásban lévő test saját működésére és tériségére fókuszál, míg a mozdulatlanságban megélt, zajló időben a környezetünk rétegeihez kerülünk közelebb.
- A dolgok eksztázisait (Böhme: 2013) mint fizikai/kémiai kontextusokat – a közegek keveredését/áttűnését – értelmezem. Ezeket – a dolgok materiális valódiságából származó – viszonyokat az ember érzéki, értelmi, majd érzelmi olvasatra fordítja (Lingis: 1996).
- Az „emberi” – érzéki, értelmi, érzelmi – regiszterekkel áthatott fizikai környezet visszfényét nevezzük atmoszférának.
- A megélés – a maga teljességében – átadhatatlan. A legbelső tapasztalat személyes magányunk intim tragédiája. Erre a dimenzióra nyit ablakot a művészet, ezáltal az ember és ember közötti leglényegibb viszonyok megalapozásában vállal szerepet. Az építészet pedig keretet/teret ad mindezeknek.
- Az épített környezet olyan „díszlet”, amelynek katalizáló folyamata nem a színjátás – az irodalmi művet megelevenítő aktus –, hanem a zajló élet – az irodalmi narratívák keletkezésének a színtere.